

DOPISY - AÁ½ PÁ~Ā•LIÁ SMUTKU NA JEDNOHO

ĀšterĀ½, 21 Ā•ervenec 2009

Hrne se toho na mne tolik... NĀ›kdy si Ā™íkám, Ā¾e tak velkou bolest, co je v nĀ› kterých e-mailech, ani neunesu, je toho kaÁ¾ den tolik... Víte, stejnĀ› mám pocit, Ā¾e lidi dnešné doby víc zhrubli, nepĀ™ipouštĀ›jí si Ā¾ádné mravní zákony. KdyĀ¾ to tak píšou, Ā™íkám si: co to plkám - "mravní zákony"? TeĀ•? KdyĀ¾ je vlastně vřechno dovoleno? Nikdo se niĀ•eho nebojí, na nic se nebere ohled...

Jak je moÁ¾né, Ā¾e se nebere zámetel ani na tĀ›hotnou, Ā•i na kojící Ā¾enu, Ā¾e jejich partneĀ™i se mnohdy chovají b sebemenšho citu i vĀ•i svým dĀ›tem? Je to v poslední době uĀ¾ nĀ›kolikátý dopis Ā•i komentáĀ™ na jedno a toté mladá maminka je lehkomyslnĀ› opouštĀ›na, protoĀ¾e jejímu manĀ¾elovi pĀ™ešla kolem rozumu nĀ›jaká "háfenka". Následující psaní bylo pĀ›vodně jako komentáĀ™, ale nemohla jsem ho nechat jen tak zapadnout...

o o o o o Já nyní proĀ›ívám asi mĀ›síc totéĀ¾, jen mi je 40 let a mám tĀ™i dĀ›ti - z toho jednoho kojence taky... ManĀ› odešel a já nevím co bude dál... Jeho zájem o dĀ›ti pĀ™estal; kdyĀ¾ spolu hovoříme, tak ho jen prosím a poniĀ›uji. KaÁ¾dý den si Ā™íkám, Ā¾e to dĀ›lat nebudu, ale vĀ›dy to stejnĀ› poruším... Dnes poprvé, po mĀ›síci, jsem mu nevyĀ›itala Ā•i nedopřovala se. Ten, kdo tím neprošel, tak neví o Ā•em je Ā™eĀ•. Ā½ili jsme spolu 16 let a mu porodila Ā•i dĀ›ti; ale osud tomu chtĀ›l a jedno dítě nám vzala nemoc. A nyní, kdyĀ¾ se nám narodila holĀ•ka, tak mnou nemĀ•e ji být jiĀ¾. Ā•etla jsem jeho sms zprávy a chtĀ›la jsem se vcítit do jejich kĀ•e, stále si vřeklad vinu, a pĀ™ešla jsem na to, Ā¾e já ho doma jiĀ¾ nechválím, jak je úřasný a tak, pro mĀ› je to samozĀ™ejmost a oni stále obdivování. Oni se zkrátka zamilují a zaĀ•nou si kupovat "rĀ•ová" triĀ•ka jako náctiletí kluci a dokazovat si, Ā¾e na mají. NechtĀ›jí vidĀ›t nás, co zachováváme a udržujeme rodinný krb... A to, Ā¾e jim vychováváme potomky, prostĀ› neberou

Bude to tĀ›ké, ale ani teĀ•, po mĀ›síci, nevím, co udĀ›lám veĀ•er... snad krizovku mám za sebou, musela jsem totálně spadnout na zem (já uĀ¾ vyhráovala sebevraĀ¾dou, jak svojí, tak dĀ›ti - no prostĀ› hysterka!) ale on by si toho stejnĀ› ani nevšiml. Tak snad nyní se budu moci od toho dna odlepit a vystoupat vzhřru; nedoufám, Ā¾e se vrátí (no, pĀ™eci jen - tajně asi ano) snaĀ›ím se Ā¾ít dál, i kdyĀ¾ se na mĀ› zaĀ•inají lidi tvářit šleně, nebo mĀ› to tak pĀ™ipadá. Nejhorší je, kdyĀ¾ potkám známého a zaĀ•ne se vyptávat na manĀ¾ela a jak je urĀ•o hrdý, Ā¾e má dítě... nebo se ptá, co dĀ›lá... A to je mi zase šleně. Škoda, Ā¾e nyní jsou prázdniny a tak tyhle moje stavy vidí dĀ›ti, (chodí na ZŠ; a MŠ;), tak to mi je fakt nejvíce líto... Bob.